

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SLÆGTERNE
DIRCKINCK VON HOLMFELD,
VON LÜTTICHAU
OG JESSEN

SLÆGTERNE
DIRCKINCK VON HOLMFELD,
VON LÜTTICHAU
OG JESSEN

HVEM ER VI KOMMET AF
— VI NULEVENDE AF SLÆGTERNE
DIRCKINCK VON HOLMFELD,
VON LÜTTICHAU
OG JESSEN

HVOR MØDES VI?

1955
F. V. BACKHAUSENS EFTF.
VIBORG

Kære Slægtinge!

I maa alle være meget overbærende med dette Forsøg paa en Slægtsoversigt og med mig, der har foretaget Forsøget. Det er meget sværere, end man fra først af tror, og jeg har sikkert mange flere Fejl vedrørende Data og den Slags, end rimeligt er til trods for, at Lise har været mig en uvurderlig Støtte ved at have kontrolleret mange af mine Notater, og hende maa I tænke paa med Taknemmelighed, da hun har været en ubarmhertig Censor, der med en fast Haand har holdt min altid løbske Pen i Ave. Een til skylder jeg Tak, nemlig Ellen Ingvorsen, lille Nalle, som har været vidunderligt taalmodig til at maskinskrive Manuskriptet om og om igen, hver Gang jeg kom i Tanker om noget, der var lidt forkert!

Altsaa: Vær ikke for kritisk mod jeres allesammens Slægting.

*Malvina Gad,
f. Jessen.*

Viborg, den 13. December 1954.

SLÆGTEN

DIRCKINCK VON HOLMFELD

I Begyndelsen af det nittende Aarhundrede indvandrede til Danmark fra Holland *Heinrich Wilhelm Dirckinck*, født 1724, død 1811.

Ved Patent af 1803 blev han optaget i det romerske Riges Ridderstand under Navnet *Dirckinck Edler von Holmfeld* og i den danske Adel 1806, hvorefter Familien fremtidig fører Navnet *Dirckinck von Holmfeld* og bærer Barontitel.

Hans Søn, Arnold Christian Leopold *Dirckinck v. Holmfeld*, havde adskillige Børn, hvoraf skal nævnes:

1. Constant, politisk Forfatter, Amtmand, 1799—1880.
2. Edwin, Kommandør, Kammerherre, 1802—1896.
3. Selma, 1806—1845, gift med Overførster, Kammerherre Jessen.
4. Idalia, 1808—1899, gift med Kammerherre Lüttichau. Tjele.

Om mange af disse Familiemedlemmer, som i flere Slægtled har været indgiftet i hinanden, foreligger der interessante baade trykte og af endnu levende erindrede Oplysninger; mange af de afdøde har været højt begavede, en enkelt udrustet med kunstneriske Anlæg.

I Værket »Felttogene i vore første Frihedsaar« af Fritz Holst og Axel Larsen er beskrevet en Episode foregaaet paa Femern, hvor der nævnes en Kaptajnløjtnant *Dirckinck v. Holmfeld*, som viste tapper Adfærd, men blev lumskelig overfaldet af Øens Befolkning og blev sat i Fangenskab i

Kontorchef Baron Edwin Dirckinck-Holmfeld

Rendsborg. Han var Søn af ovennævnte Amtmand Constant Dirckinck-Holmfeld. Senere kom den unge Mand til at deltage i vor næste Krig og faldt ved Sankelmark i 1864.

Constant Dirckinck v. Holmfeld havde ogsaa en Søn, om hvem jeg ikke ved andet, end at han var Kunstmaler og var gift med Margrethe Schrader, der var fra Altona. Tante Gretchen, som hun altid kaldtes, boede i mange Aar som Enke i Nyboder, hvor hun delte Lejlighed med Sønnen Constant, der var Søofficer, og hun var meget ejendommelig og morsom. I og for sig er det, jeg vil fortælle om hende, ikke netop morsomt, men kun tragikomisk. Hun blev meget gammel og gik stærkt i Barndom, hvad der f. Eks. gav sig

Udslag i, at hun sagde til min Søster, som var døbt Caroline Jessen, men altid blev kaldt Causa, naar denne besøgte hende: »Goddak, søte Causa, ack, jeg er saa ensom altid, synes du doch ikke, det er mærkværdigt, at Caroline aldrich kommer och besøker mig, hun har doch got Tid.«

Nr. 2 af ovennævnte, Kommandør Edwin Dirckinck v. Holmfeld, mindes jeg kun at have set een Gang i min Barndom; han var da en lille Olding boende i København. Han havde blandt andre Børn Sønnen Edwin, som altid blev kaldt »lille« Onkel Edwin, ikke fordi han var lille, skønt det var han ogsaa, og det var, saa vidt jeg ved, alle Dirckincker indtil de nulevende Generationer, men til Adskillelse fra Faderen, der jo havde samme Navn, og fra de andre Edwin'er. »Lille« Onkel Edwin var den rareste af alle Onkler, altid mild og venlig og munter. Han var gift med Hildur v. Lowzow, 1865—1947. Hun var fra Norge, en meget lille, meget fin og indtagende Dame med snehvidt Haar, og hun talte med stærk norsk Accent. De havde i alle Aarene fra min Barndom til Onkel Edwins Død i 1936 en dejlig Villa, Monradvej 9 i København, hvor jeg med stor Glæde er kommet lige fra min Ungdom. Onkel Edwin var i mangfoldige Aar Kontorchef i Livsforsikringselskabet Danmark.

Elskelige, gamle »lille« Onkel Edwin blev 82 Aar.

SLÆGTEN VON LÜTTICHAU

Slægtsnavnet von Lüttichau kan føres helt tilbage til Tiden omkring Frederik Barbarossa, der var tysk Kejser fra 1152—1190, og maaske har Bernhard von Lüttichau deltaget i det Korstog, Frederik Barbarossa foretog i Aaret 1189.

De til Tjele knyttede Lüttichau'er gaar i lige Linie tilbage til Aaret 1695; det Aar fødtes Christian Ditlev v. Lüttichau, og i 1759 grundlagde han Stamhuset Tjele. Han døde 1767.

Hans Søn, Konferensraad, Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau levede fra 1740—1801. Han var gift med Julie Brockdorff, der levede fra 1741—1816. De havde Sønnen Christian Ditlev, 1766—1809, gift med Vibeke von Bülow, og deres Søn, Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau, 1804—1857, blev i 1829 gift med Baronesse Idalia (Ida) Dirckinck-Holmfeld. I sin Enkestand ledede hun i adskillige Aar det store Gods med megen Myndighed og Dygtighed, men da Sønnen i 1860'erne overtog Ledelsen af Tjele, flyttede »Grandtante« til København og boede i mange Aar i Rømersgade paa Hjørnet af Ahlefeldtsgade, saa man fra Vinduerne kunde se ind i Ørstedsparken. Den ældste Datter, Ida, som var Enke efter Hofjægermester Neergaard, Vis-kum, delte det meget store Hjem dér med hende. Meget ofte har jeg som Barn og ung været Gæst der, og fra min Barn-dom husker jeg, hvor festligt det var, naar »Kassen« blev trukket frem. »Kassen« var en mellemstor Kiste, der havde

sin Plads under Sofaen i »det lille Værelse« ved Siden af Spisestuen; den var fyldt med de dejligste Legetøjer af alle Arter og passende for alle Aldre, og man kunde i al Stilfærdighed beskæftiges der i timevis. Af en eller anden Aarsag, som jeg slet ikke husker, blev Grandtante som meget gammel nødt til at flytte, og hun tilbragte sine sidste Aar i en Lejlighed paa Trianglen i Huset med Uret. Da hun i Sommeren 1899 døde og skulde begraves paa Tjele, husker jeg tydeligt, at Onkel Christian, hendes ældste Søn, kom ind og sagde, at da man havde aabnet Graven — Lüttichau'ernes Gravsted paa Tjele Kirkegaard er en i Jorden bygget Hvælving, hvor Kisten bæres ned — viste det sig, at Blomsterne fra hans Fars Begravelse 42 Aar tidligere endnu var friske.

Kammerherreinde Ida Lüttichau, f. Dirckinck-Holmfeld, havde otte Børn, af hvilke en Dreng, Edwin Arnold Leopold, døde som 10-aarig.

De ældste af de otte var:

1. Ida Anna Vilhelmina, som levede fra 1830—1917; hun var gift med Hofjægermester Neergaard, Viskum, men blev tidligt Enke og boede i nogle Aar med sin lille Datter, Emili, paa Tjele, hvor hun erhvervede sig Navnet »Tantemor« paa Grund af Børneflokkens Mangel paa Forstaaelse af, at hun baade var Tante og Mor.
2. Kammerherre Christian Ditlev Lüttichau til Tjele, 1832—1915. Onkel Christian var en meget dygtig og anset Mand. Han kendte vist hver eneste Mand i Miles Omkreds omkring Tjele; i mange af sine yngre Aar red han meget omkring paa sit Gods og i sine vidtstrakte Plantager, og hans Ridehest standsede, hver Gang han mødte en Person, da den var vant til, at han talte med alle Egnens Beboere. Han var saa interesseret i Plantningsarbejde, at han udvidede den i Forvejen store Have paa Tjele for at anlægge en stor Planteskole, og han til

*Kammerherre Chr. D. Lüttichau
Tjele — 1832-1915*

plantede store Arealer af Tjeles Jord med Planter fra sin egen Have. Ogsaa udadtil fik han Anvendelse for sin Viden og Dygtighed, da han var inde i talrige Foreningers Bestyrelser, var i en Aarrække Formand for »Det danske Hedeselskab«, var Medlem af Folketinget for Randerskredsen og var Finansminister i Ministeriet Reedtz-Thott fra 1894—1896. Paa Hjultorvet i Viborg staar der en Statue af ham udført af Billedhuggeren Bundgaard. Han var gift med sin Kusine, Malvina, f. Jessen, der levede fra 1835—1927.

Tante Malvina var en myndig og meget forstandig.

dygtig Kvinde, som holdt sit Hus eksemplarisk, aldeles gnidningsløst med en stor Tjenerstab. Hun kendte og stod i Forbindelse med hele Egnens Befolkning, og paa Tjele kom der altid uhyre mange Mennesker, navnlig i de Aar Onkel Christian var Finansminister, ligesom alle vi, der hører til Slægten, var der paa lange Besøg. Det var karakteristisk, at der altid var »gamle Tanter«: Tante Ida Neergaard, Tante »G«, Tante Selma, Tante Gretchen og mange flere; alle følte sig hjemme dér. Jeg personlig havde uendelig meget at takke hende for, da Forholdene førte med sig, at hun blev en Slags Plejemor for mig. Et halvt Aar før min Fødsel vendte mine Forældre hjem til Danmark efter 5 Aars Ophold paa Grønland, og da min Far kunde gøre sig begrundet Haab om et Distriktslægeembede, naar dette blev ledigt, ordnedes Forholdene saadan, at han kom til at bo hos sin Stedmoder og Søster i Rosenvænget i København, mens min Mor med de tre smaa Døtre, Causa, Selma og Augusta, med stor Hjertelighed modtoges paa Tjele og blev der i mange Maaneder, nemlig indtil kort Tid efter min Daab i Tjele Kirke, der fandt Sted 2. Maj 1878, paa Tante Malvinas Fødselsdag. Min Mor døde allerede som 30-aarig, og »Tjelerne« tog sig meget af mig i min Ungdom, og talrige er de Timer, hvor Tante Malvina har fortalt mig om min meget unge Mor, Anna, f. Krebs, som hun holdt meget af; uden Tante Malvina vilde jeg kun have yderst ringe Erindringer om min Mor, da jeg var altfor ung til at kunne danne mig et Billede af hende.

I Forbindelse med Beskrivelsen af nogle af de daglige Forhold paa Tjele vil jeg anføre, at »Folkene« saa at sige altid blev der i mange Aar og var deres »Herskab« stærkt hengivne; dog kan jeg nævne, at Forholdet i eet Tilfælde mislykkedes, nemlig med en ung Pige, der overfor Tante havde ytret sig meget uforbeholdent om moderne, socialistiske Tanker og fremhævet Forskellen imellem Herskab og

»Folk«. Endnu mange Aar efter kunde Tante Malvina, naar vi kørte forbi et bestemt Hus paa Egnen, sige: »Der bor den onde Sofie!«

Tante Malvina var klog, man kan vist sige, hun var viis, og hun kunde sige mange rammende Ting, som jeg vil anføre nogle af, saa I unge i Slægten kan faa et Indtryk af hende. Bevingede Ord vil jeg kalde det:

1. Den Vanskelighed, der idelig vender tilbage i ens Liv, er dybt begrundet i ens Natur.
2. Energi uden Dygtighed er det værste af alt.
3. Der er uendeligt faa, for hvem jeg bryder mig om at være Nr. 1.
4. De flydende Varer er Livets Poesi (under Thedrikning sagde hun det!).
5. Jeg raader ingen til at gifte sig. Man skal ikke ønske sig Børn for sin egen Skyld.
6. Jeg har ingen Medlidenhed med Mennesker, der sætter en Masse Børn i Verden, som de hverken har Evner eller Penge til at opdrage.
7. Der er ingen Velsignelse ved Dagen, hvis man ikke staar tidligt op og vasker sig godt.
8. Den danske Kristendom er stærkt underbygget af Kaffe, forekommer det mig.
9. Efter at have faaet anbragt en elektrisk Pære over sit Toiletbord sagde hun: »Enhver Illusion, jeg har gjort mig om mit Ydre, er bristet.«
10. En Paaskemorgen sagde hun: »Jeg takker Gud, at jeg i Morges blev saa vred, at jeg sagde min Pige op.«
11. Til en Sønsøn har hun engang sagt: »Vi to sætter Pris paa eet rask, lille Skænderi om Dagen, det virker saa oplivende.«
12. Man skal aldrig være for forekommende med sin Person.
13. Der er ingen Grænser for, hvor meget man skal ydmyges.

*Kammerherreinde Malvina Lüttichau
f. Jessen — 1835-1927*

14. Sagt i en Samtale med en Person, som periodevis havde overvældende meget om Ørerne: »Gud forlanger meget af den stærke.«

Mange saadanne Ting kunde Tante Malvina sige i Aarenes Løb, og hun kunde selv le og more sig mageløst over dem og over Samtaler, hvor hun viste en vis Selvironi. Sine sidste Aar tilbragte hun paa Rohden hos Datteren, der var Enke efter Baron Flemming Lerche.

Man skal vogte sig for at gengive Samtaler, der har fundet Sted for 50—60 Aar siden, men jeg tør vist alligevel anføre et og andet, som Onkel Christian har fortalt mig om

sin Barndom. Hans Forældre, navnlig Moderen, opdrog Børnene efter meget strenge Principper, de maatte f. Eks. ikke sidde ned, naar Faderen var tilstede, og de sagde »De« til Forældrene. Onkel Christian gik i Skole i Viborg, og han længtes saa hjerteskkærende efter sit Hjem og sine Søskende, saa hver Lørdag Eftermiddag traskede han de to Mil hjem til Tjele og syntes, det var helt overkommeligt; men naar han saa skulde gaa tilbage til Byen Søndag Eftermiddag, forekom Vejen ham uendelig lang, og han græd af Træthed og Længsel undervejs, »og jeg var ogsaa bange«, sagde han, »for Vejen var umaadeligt ensom. Fra hvor Høbrovejen skærer ind i Randersvejen, var der kun to Beboelser langs Landevejen ind til Viborg, ellers kun øde Marker og Hedestrækninger«. Det faldt ham aldrig ind at tænke paa, at han kunde være blevet kørt ind til Byen!

De blev begge to meget gamle, henholdsvis 83 og 92 Aar, og det var overordentlig smukt at se det harmoniske Samliv, der udfoldede sig imellem de to Ægtefæller; endnu i deres 56. Ægteskabsaar maatte man beundre den Hensyntagen og Respekt, de altid viste for hinandens Meninger og Færd; hyggeligt og spøgefuldt kunde alt debatteres. De fik begge det smukkeste Eftermæle i næsten alle Landets Blade.

3. Nr. 3 var Sønnen Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau, der havde Viskum i en Aarrække. Han levede fra 1834—1889 og var ugift.
4. Datteren Christiane Hansine Gottholdine, 1835—1922, er der meget at berette om:

Hun blev i 1858 forlovet med Kapellan og Huslærer hos Pastor Brix i Foulum P. C. Trandberg, men Gottholdines Mor, der var Enke allerede paa det Tidspunkt, vilde ikke godkende denne Forlovelse, da den unge Theolog var af jævn Gaardmandsslægt paa Bornholm. Gottholdine blev sendt hjemmefra ind til Viborg! — til Kammerherre Brø

tons. Men den forelskede Pige formaaede Breton til at køre til Gudstjeneste i Tjele Kirke, saa hun dog kunde se sin elskede. Trandberg var en meget begavet, morsom, køn og talentfuld ung Mand, der var en meget vel anskrevet Gæst paa Tjele undtagen netop i Egenskab af Bejler. Gottholdine blev sendt til København — men under et Besøg, Trandberg aflagde paa sin Fødeø, fik han Lejlighed til at træffe Gottholdine i København — nemlig i Rosenborg Have — og efter det indsaa Gottholdines Mor, at hun ikke kunde hindre de to unge i at mødes, hvorfor hun tillod, at de blev officielt forlovede paa den Betingelse, at de ikke maatte se hinanden i to Aar. Gottholdine kom til Kaiserswerth, hvor hun blev uddannet som Diakonisse, og Trandberg tog tilbage til Bornholm, hvor han en Tid var Kapellan og senere havde forskellige Vikariater, indtil de to Aar var gaaet. Gottholdine var nu Sygeplejerske i Hannover, og han rejste ned og aflagde hende et kort Besøg, inden han tiltraadte Stillingen som Frimenighedspræst paa Bornholm, og straks ved hendes Hjemkomst til Danmark blev de to viet paa Københavns Raadhus og begyndte et stormfuldt og meget afvekslende Liv. Han var en glødende og lidenskabelig Forkæmper for alt Kirkeliv, men havde ondt ved at finde sig tilrette i nogen Kreds eller Retning, og da hun viste en urolig og ofte uoverlagt Fremfærd, fik de meget at kæmpe med, og i 1882 flyttede det barnløse Ægtepar — dog med en Plejedatter — til Amerika, hvor han i adskillige Aar virkede som »Rejsepræst« i Staterne, indtil han blev Professor ved »Chicago Theological Seminary«. Gottholdine selv var yderst virksom som Søndagsskoleleder, Foredragsholder og Værtinde for mangfoldige Venner og Kaldsfæller i hans udbredte Virkekreds. Pengesorger led de altid under, og saavel hendes Mor som hendes ældste Bror maatte ofte træde hjælpende til. I 1896 døde Trandberg derovre (der er rejst Mindesten for ham baade i Minneapolis og på

Bornholm), og Gottholdine flyttede hjem til Danmark og boede i København, til hun døde i 1922.

5. Den næste Datter, Selma Louise Lüttichau, 1838—1927, var ugift. Hun virkede i mange Aar som Menigheds-sygeplejerske i London, og hvis man kan tro paa sin Barndoms Indtryk, kan jeg fortælle, at Tante Selma arbejdede under meget vanskelige Forhold i Londons aller fattigste Kvarterer, at hun jævnlig maatte være ledsaget af Politi for at kunne færdes i nogenlunde Sikkerhed, men at hun ogsaa oplevede, at Politiet nægtede at følge hende, hvorfor hun med stor Tapperhed gik alene!
6. Den fjerde Datter, Annette Elise Susanne, 1842—1911, var gift med Fætteren, Kommandør Constant Jessen. De var barnløse, og Tante Annette ofrede sig meget for kristeligt-socialt Arbejde i København, særlig havde Marthahjemmet paa Nørrebro hendes Interesse. Der findes paa Tjele et meget smukt Maleri af hende malet i 1860 af Otto Bache.
7. Paa Vingegaard boede i en Aarrække den yngste af Børnene, Hofjægermester Ulysses Constant Arnold Lüttichau, 1847—1906. Han var Student fra Herlufsholm og var Ingeniør. Efter Uddannelsen ved den tekniske Skole i Zürich blev han ansat ved Anlægget af St. Gothardsbanen og opholdt sig i nogle Aar i Frankrig. Efter Hjemkomsten i 1890 giftede han sig med Elisabeth Ibsen, og i Hjemmet paa Vingegaard fødtes der 4 Drengene af hvilke Kai var ansat paa Westenholtz' Gummiplantage paa Malakka, hvor han døde i 1921.

Selvfølgelig blev de to paa Vingegaard kaldt Lys og Lis, og jeg mindes Onkel Lys som den milde, venlige Mand, der havde meget af det for Lüttichau'erne saa karakteristiske Lune med den harmløse Ironi og daglige Munterhed. Han døde i 1906, Tante Lis mange Aar senere.

Som det vil ses af Slægtsoversigten, havde Kammerherre Christian Ditlev Lüttichau og Malvina, f. Jessen, 5 Børn, af hvilke

1. Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau, 1868—1921, var den ældste.

Han var cand. polit. og i nogle Aar Formand for »Det danske Hedeselskab«. Han boede paa Viskum fra 1894—1915 og var gift med Fanny Basse Fønss fra Hindsgavl, der levede fra 1870—1921. Hun var en ejendommelig Personlighed, der havde høje Idealer saavel paa almenmenneskelige som paa pædagogiske Omraader. To Aar af min Ungdom tilbragte jeg i Hjemmet paa Viskum, hvor begge Ægtefæller blev mine meget gode Venner, og hvor vi levede i stor Hygge; særligt staar de mange, mange Vinteraftener for mig som Indbegrebet af herligt Hjemmeliv, naar Helmuth læste højt, og vi indlevede os i det læste og overførte Navne og Beskrivelser paa hinanden, saa vi levede i en hel Verden fra Bøgerne.

I de Aar, det var i 90'erne, var Livet paa Herregaardene vidt forskelligt fra, hvad det er i Dag. Der kunde gaa 3-4 Uger, uden at en fremmed Vogn kørte ind i Gaarden; dog var der jo da Søndagene at se hen til, da Præsten regelmæssigt spiste Frokost dér og klædte sig om — i Præstestuen — før Gudstjenesten! Men vi havde altid nok at foretage os; paa en Gaard med mange Mennesker sker der altid et og andet: smaa Ulykkestilfælde imellem Folkene eller virkelige Sygdomstilfælde, saa Lægen fra Viborg maatte hentes. Det var forøvrigt en omstændelig Ting før Telefonsens og Bilernes Tid. Omtrent et Par Timer tog det at køre til Viborg, og inden Lægen var parat og Tilbagekørslen overstaaet, gik der nemt henimod 5 Timer, saa Patientens Tilstand kunde i mange Tilfælde være ret forandret, før Hjælpen kom; heldigvis husker jeg kun, at det altid var til det bedre!

Men der var ogsaa i Vinterens Løb flere Gange Middags-selskab, hvortil Egnens Præster og Lærer Sørensen fra Ø var bedt, samt flere Viborgfamilier, f. Eks. Stiftsfysikus Heibergs og Stiftamtmand Skrikes, ligesom Lys og Lis fra Vingegaard var selvskevne Gæster; og da var Fanny en straalende Værtinde, og hun kunde i Dagene forud komme med Ytringer som: »Naar man nu bare kunde finde paa nogle gode Emner at tale om, saa vi kunde faa Herrerne til at blive i Dagligstuen i Stedet for, at de altid trækker ind i Herreværelset, for saa sidder vi Koner jo bare og snakker om tidlige Kyllinger, og om vi har Folkeholdet i Orden til Maj.«

I alle de Aar, hun havde Kræfter til det, tog Fanny sig meget af Børnenes Opdragelse, og hun holdt selv Religions-timer med sine store Drengene; men hun var ikke stærk, og i adskillige Aar var hun for svag til at kunne foretage sig noget regelmæssigt. Mangfoldige pudsige Smaatræk kunde jeg fortælle fra de Aar paa Viskum, men — man skal vogte sig for for megen Snakkesalighed!

2. Den næste Søn var Christian Ditlev Lüttichau, 1870—1951. Han var cand. mag. og i nogle Aar ansat ved »Det kongelige Bibliotek«, men gik senere over i Forretningsverdenen og var ansat i Bankfirmaet Hambro og Søn i London. Da han var ugift, havde han aldrig selv noget Hjem, men levede i sine sidste Aar dels paa Tjele, dels hos Søsteren, Baronesse Lerche.
3. Sønnen Carl Wilhelm Lüttichau blev født i 1871. Ugift. Han studerede Medicin og arbejdede i 3 Aar ved Universitetet i Edinburgh, men brød pludselig af og drog sammen med en Ven til Sydafrika. Carl bor nu i København og beskæftiger sig, med de faa Kræfter han har tilbage, med religiøst Arbejde.
4. Nr. 4 var Datteren Ida Malvina Margrethe Eleonora

(Elli), 1873—1916. Som ugift Datter levede Elli efter den Tids Skik i Hjemmet, naar hun da ikke var paa Ophold i Udlandet. Hun var et herligt Menneske, højt intelligent og en stor Støtte for sin Far, der drøftede allehaande Emner med hende. I sine sidste Aar kæmpede hun haabløst med en Tuberkulose, som hverken Hjemlandets eller Udlandets Læger kunde helbrede. Hun blev kun 43 Aar gammel.

5. Datteren Selma *Anna Sophie* Elisabeth blev gift med Baron Flemming Lerche og havde et meget smukt, meget gæstfrit og storslået Hjem paa Rohden. Hun levede fra 1874—1953, blev Enke i 1911, men fortsatte Livet paa Rohden, indtil hun i 1931 flyttede til Holtserhage paa Sydkysten af Vejle Fjord.

Og nu er det vores allesammens gode Ven, Christian, vi har paa Tjele. Christian Ditlev v. Lüttichau, f. 1895, var kun 26 Aar gammel, da begge Forældrene døde, og et stort og tungt Ansvar og overvældende Arbejde blev lagt paa hans Skuldre, men han har været Mand for at klare det, og foruden alt det, som Forvaltningen af Tjele har krævet, er utallige Tillids- og andre Hverv ogsaa blevet lagt paa ham, fordi hans omfattende Dygtighed og hans tillidindgydende Retsind har ledet manges Skridt imod ham, og hans Arbejdskraft har været paakrævet mange Steder.

I 1921 giftede Christian sig med Vibeke Schack von Brockdorff. I de 33 Aar, Vibeke var Husfrue paa Tjele, vandt hun sig ved sin umiddelbare Charme og sin enestaaende Gæstfrihed alles Velvilje. Christians mangesidige Virksomhed fører umaadeligt mange Mennesker til Tjele, og alle følte sig velkomne, naar Vibse med sin hjertelige Varme tog imod; og der var ingen Grænser for, hvor godt hun vilde gøre det for sine Gæster.

Megen Fortjeneste har Vibeke indlagt sig ved med sin

*Kammerherreinde Vibeke Lüttichau
f. Schack v. Brockdouff — 1900-1954*

udprægede Smag og sin Respekt for tidligere Slægtleds efterladte værdifulde Ejendele, som hun har fundet frem fra fjerne Lofter og upaaagtede Kamre, at have sørget for deres Restaurering og har anbragt dem i smuk Harmoni med allerede bestaaende Møbleringer. Saavel smukke Møbler som Billeder, hvis Eksistens ingen anede, er kommet frem i Dagens Lys.

*Kammerherre Chr. D. Lüttichau
Tjele — 1895*

Og naar Haven paa Tjele i de senere Aar er blevet saa smuk i Anlæg og praktisk i Anvendelse, mener jeg ogsaa, dette for en stor Del skyldes Vibse. Men hun var ikke stærk, og en brat Død rev hende bort den 13. Juni 1954

SLÆGTEN JESSEN

Om Etatsraad Nicolai Jacob Jessen, Kæmmerer ved Øresunds Toldkammer, som levede fra 1718—1800, ved vi meget at fortælle. Han var Søn af Diakon (Præst) i Neuenkirchen Tycho à Jessen den yngre, 1684—1760, og blev som ganske ung ansat som Kammertjener hos Kong Frederik den Femte. I de Oplysninger, jeg har om ham, staar der, at deri var der efter Datidens Opfattelse »aldeles intet nedværdigende selv for en Præstesøn af god Familie«(!). Det var en yderst vanskelig Stilling hos den elskværdige, men uligevægtige og forfaldne Konge, men Jessen erhvervede sig hurtigt hans Fortrolighed og fik megen Indflydelse ved Hoffet, navnlig efter Kongens Ægteskab med Juliane Marie. De to gjorde, hvad de kunde, for at holde igen paa Kongens Letsindighed og hans Hang til Drukkenskab, som flere af det øvrige Tjenerskab hjalp ham til at kunne tilfredsstille. Jessen var tilstede, da den stakkels nedbrudte Konge døde, støttede ham, mens han tog Afsked med Slægt og Venner, og drog i 1766 fra Hoffet som pensioneret og »velmeriteret Justitsraad«. Han var gift med Jomfru Marie Christine Jacobi, Datter af Sognepræst Peter Jacobi, der døde ret ung, og hvis Enke saa blev Kammerfrue hos Dronning Juliane Marie.

Nicolai Jacob Jessen og Marie Christine Jacobi fik mange Børn, men Dronningen var dem en stadig Støtte og stod bl. a. Fadder til en Datter, der døbttes Juliane Marie, og Jessen fik overdraget Leverancen af Vin til Hoffet — hans Vinlager laa paa Amagertorv. Hans tidligere Virk-

somhed paa Raadvad Krudtmølle, som Kongen i sin Tid ved et Gavebrev havde skænket ham »for der et Filehuggeri med videre eller andre deslige for Landet nyttige Værker og Fabriker at anlægge og indrette« gik nemlig kun daarligt. Kongens Kasse traadte flere Gange til, men Filehuggeriet gik ynkeligt fallit.

Senere blev Jessen indblandet i Sammensværgelsen mod Struense og Christian den 7.s Dronning Karoline Mathilde, saaledes at det blev ham, der gik i Spidsen for de sammensvorne, der om Natten den 17. Januar 1772 overrumplede den unge Dronning og hendes Elsker, Geheimsekretær Greve Struensee; ingen anden var som Jessen kendt med Christiansborg Slots Løntrapper og snørklede Gange, derfor havde de overtalt ham til, trods nogen Vægtring, at føre dem til Sovegemakkerne. Jessen fik senere et udmærket Embede som Kæmmerer ved Toldkammeret i Helsingør, han fik Etatsraadstitel og døde i »stor Anseelse« i 1800.

Som ovenfor nævnt havde Nicolai Jacob Jessen og Marie Christine Jacobi en stor Børneflokk, men kun tre af dem ved jeg noget om, og heller ikke flere af dem faar Betydning for denne lille, primitive Slægtsoversigt. Disse 3 er:

1. Juliane Marie Jessen, 1760—1832, ugift. I 1819 havde »Selskabet til de skønne Videnskabers Fremme« udsat en Præmie for en Nationalsang. Hun digtede en Sang og indsendte den, og den var udført med saa smuk en Haandskrift, at man mente, Oehlenschläger var Mester for den, saa den blev præmieret, uagtet den er ganske ubetydelig. Den indledes saadan:

Danemark, Danemark, hellige Lyd
himmelske Fryd!

hæv dig, min glade, min bankende Barm.

Danmark, for dig toner Sangen saa varm o. s. v.

5 lange Vers.

2. Nr. 2 af Nicolai Jacob Jessens Børn var Overkrigskommissær Frederik Jessen, f. 1761, d. 1820. Det er »den røde Mand«, der hænger i Spisestuen paa Tjele; han havde Datteren Caroline Jessen, 1804—1882, der i 1848 blev gift med sin Fætter, Overførster, Kammerherre Jessen i Randers. Et Maleri af hende, »Pigen, der danser«, malet af Grøger, hænger i Salen paa Tjele.
3. Carl Wilhelm Jessen, Contreadmiral og Guvernør paa St. Thomas og St. Jan, født 1764, død 1823; gift med Fransine Wilhelmine Müller, født 1767, død 1861.

Om »Admiralen«, som vi vist alle i Familien kalder ham, ved vi, at han allerede i sit 4. Aar blev indskrevet som Volontairkadet ved det kongelige Søkadetkorps, og i 1774, altsaa 10 Aar gammel, antoges han til Undervisning paa Søkadetakademiet. I 1781 gjorde han sin første længere Rejse, og i 1793 ansattes han som Næstkommanderende paa Briggen »Lougen« paa et Togt til de dansk-vestindiske Øer. Jessen forfremmedes hurtigt til Kaptajnløjtnant og Næstkommanderende ved Søkadetkorpset og deltog i mange Batailler med engelske Skibe, og i 1801 hædredes han af Kong Frederik den 6., som dengang var Kronprins, med en Guldæressabel med Indskriften: »For udvist Mod den 3. Marts 1801«. I 1804 blev han Kaptajn og i 1808 Chef for Orlogsskibet »Prins Christian«, saa at sige det eneste af de danske Skibe, der var undgaaet Englændernes Begærlighed. Skibet overvintrede i Norge, men i Marts samme Aar ankrede det op under Kronborg. En smitsom Sygdom rasede imellem Mandskabet, det var haardt Vintervejr, og saa godt som Tredieparten maatte sendes i Land som syge. Den 18. Marts fik Jessen Ordre til at løbe ud og tage den engelske Fregat, som laa under Sprogø og forhindrede et fransk Armékorps ført af Bernadotte fra at gaa over Bæltet. Jessen agtede først at løbe Syd om Sjælland, men nødsagedes af Modvind til at styre nordlig Kurs. Da han befandt sig ved Nord

kysten af Sjælland, fik man Øje paa to fjendtlige Fregatter, der kom Nord fra og styrede ad Bæltet til. Da det ikke var Jessen muligt at foretage sig noget imod Fregatterne, dels paa Grund af Afstanden og dels formedelst det indtrædende Mørke, ankrede han Syd for Sejro, og de fjendtlige Skibe gjorde ligesaa ved Refsnæs. Kl. 3 næste Morgen littede Fregatterne Anker og styrede op imod »Prins Christian«, der ligeledes littede og styrede nordefter for at lokke Fregatterne bort fra Bæltet. Den 22. Marts aabnedes nu et Søslag, hvor Danskerne udmærkede sig ved Mod og Snarraadighed. 125 Aar senere holdtes der paa Sjællands Odde en Mindefest om denne Begivenhed, hvor Kommandør Godfred Hansen holdt en smuk Tale, som jeg delvis vil anføre her:

»Andreas Peter Bernstorff var Danmarks Udenrigsminister dengang, og han havde gjort alt, hvad han kunde opnaa, for at befæste Danmarks Forsvar, men Bevillingerne slog aldeles ikke til, saa vor Flaade var ganske forsømt. Linieskibet »Prins Christian« havde 68 Kanoner og 625 Mands Besætning. Chefen var Kaptajn Carl Wilhelm Jessen. Det var et herligt Skib at gaa i Kamp med, men næppe noget herligt Skib at leve i, hvis man stillede de Fordringer, vi har nu om Stunder. Ikke engang Chefen var godt indlogeret; der fandtes kun faa virkelige Kahytter. Man klarede sig med Sejldugsforhæng og Skillerum. Paa Batterier og Banjer — saaledes hed de forskellige Dæk — var der saa lavloftet, at man ikke kunde gaa oprejst under Dæksbjælkerne. Ventilation var der ingen af undtagen gennem Kanonporte og Nedgange. Fugtigheden drev overalt ned ad de indvendige Skibssider, og i Regnvejrperioder blev efterhaanden alting saa vaadt, at det ikke var muligt at faa tørt Tøj at skifte med. Spygatter i Skibssiden kendte man ikke, saa Spulevand fra Rengøringen, Regnvand fra oven og Saltvand fra Styrtsoer drev efterhaanden ned igennem

Skibet fra Dæk til Dæk og samledes med Vand fra Lækager omkring Kølsvinet og imellem Bundstokkene. Al Slags Urenlighed tog det med sig ned. Der laa det og raadnede, og naar det kom i Skvulp ved Skibets Slingerage, trængte der en forpestet Os op igennem Skibet. Slemst var det om Sommeren, men værre var det om Vinteren, naar det haarde Vejr tvang en til at holde Kanonportene lukkede. Intet Under, at Folk kunde blive syge om Bord. Paa »Prins Christian« udbrød der ved Slutningen af Vinteren en epidemisk Sygdom; man kaldte det Nervefeber, men det var formentlig Paratyfus. De syge gik i Vildelse og maatte tvinges i Land, hvor mange af dem døde. »Prins Christian« maatte efterhaanden sende 200 Mand i Land. Det Mandskab, der kom om Bord i Stedet, var for Størstedelen usøvant og uøvet. Man forstaar, hvor vanskeligt det maa have været at gaa i Kamp under de Forhold. Skibe og Kanoner kan jo ikke gøre det alene; til syvende og sidst er det Manden, det kommer an paa. Den dygtige Flaadefører kan føre sine Skibe saa gunstigt i Angreb, at Sejren er halvvejs vunden, inden Kampen begynder, men naar Skibene først laa Side om Side, og Kanonerne talte, saa kom det an paa, hvem der havde de bedst uddannede Folk. I sidste Øjeblik fik »Prins Christian« endnu 110 Mand om Bord, men der manglede stadig 50 Mand i fuld Besætning. Jessen trak nu nord paa for at trække Skibene fra Storebælt og for at faa mere Manøvrefrihed. Snart viste der sig nordude en tredie engelsk Fregat og lidt senere to svære Skibe østude, og Jessen blev betænkelig. Han kunde endnu naa at falde af og gaa syd paa ind i Nyborg Fjord, derved kunde han redde Skib og Mandskab, men saa vilde hele den fjendtlige Eskadre have fulgt med ham, og han skulde jo netop hindre Englænderne i at komme ned i Bæltet. Saa sammenkaldtes et Skibsraad; det skal en Skibschef gøre i en farlig Situation, men det er kun raadgivende; det er Chefen, der be-

stemmer, og Jessen handlede som en Mand. »Under ingen Omstændigheder ned i Bæltet, snarere lokke Fjenden nord om Sjælland, og glipper det, da en Kamp paa Liv og Død for Flagets Ære«. Det blev det sidste. De krydsede forbi Sjællands Odde, men saa skrallede Vinden, saa de ikke kunde styre. Nu holdt de ned mod Østsiden af Odden, og Kl. halvotte Aften naaede de to Linieskibe og Fregatterne op, og den ulige Kamp begyndte.

I tre Timer holdt de ud, de danske og norske Gutter! En Gang maatte Fjenden sakke for at reparere, men han kom op igen, førend vi havde naaet at raade Bod paa vore Havarier. Mandefaldet begyndte igen. Willemoes faldt, Soland faldt, Dahlerup faldt. Chef og Næstkommanderende blev saarede, Top mistede det ene Ben; Rejsningen var forskudt og Masterne faldefærdige. I Skroget gabede store Grundskud. Den ene Trediedel af Besætningen laa død eller saaret. Den ene Kanon efter den anden lukkede sit Ildsvælg og tav. Saa satte Jessen Vraget paa Grund og strøg Flaget!

Spredt ud over Verden findes mange Mindesmærker over Søens Helte. Det er dog under de færreste af dem, at de faldne Søfolk hviler deres sidste Frivagt før Dommedag. Havet har det jo paa den Maade, at det helst vil beholde sine egne og gemme dem, saa ingen kan finde dem uden Vorherre. Det vil være sine Sønner en Ærens Mark, og det vil ogsaa give dem en Grav, hvis de falder, men det vil ikke bære noget Mindesmærke paa sin Ryg. Kølvandet efter et Skib faar kun Lov til at staa en stakket Tid, selv om der er en Konge om Bord; endnu hurtigere slettes Ringene fra Plumpet, hvor det tog sin døde Søn i Favn, og det gør ingen Forskel, om det er en Admiral eller en Matros. Men netop derfor holder vi af Havet. Over Graven taler det sit sande og mandige Ord: »Det er nødvendigt at fare til Søs; det er ikke nødvendigt at leve.« I Heltegraven herude ligger dog Halvdelen af de faldne. Ikke eet af Navnene lyder frem

med i vore Øren. To Femtedele af dem ender paa »sen«! Saadan vilde en dansk-norsk Besætning hedde ogsaa i Dag. Det forekommer mig, at intet klarere end dette viser os vor Samhørighed med de Folk, der den Dag gav Fædrelandet deres Liv. 125 Aar har visket Taarerne bort. De, der græd, er for forlængst forenet med de faldne, for os andre lyder nu kun Daaden:

*Skøn var Døden, som I fik,
Ingen skønnere der findes,
derfor vil med vaade Blik
heller ej vi Eder mindes.
Men hvor danske Hjerter slaa,
og hvor danske Toner klinge,
der skal stedse store, smaa
Fædrelandets Tak jer bringe.*

H. P. Holst.*

Dette var Kommandør Godfred Hansens Tale. Jeg har senere faaet at vide, at Jessen og mange andre saarede kom i Fangenskab til England, hvor de blev udmærket behandlet, og bagefter udveksledes de danske og de engelske Fanger. Jessen blev udnævnt til Kontreadmiral og blev Guvernør paa de vestindiske Øer, hvor han døde i 1823.

Ogsaa Grundtvig skrev et smukt Mindevers over Begivenheden, det staar indridset paa Stenen paa Sjællands Odde og lyder:

*De Snekker mødtes i Kvæld paa Hæv,
og Luften begyndte at gløde,
de leged alt over den aabne Grav,
og Bølgerne gjordes saa røde.
Her er jeg sat til en Bøvtasten
at vidne for Slægter i Norden:
danske de vare, hvis møre Ben
under mig smuldre i Jorden,*

*danske af Tunge, af Æt og af Id;
thi skal de nævnes i løbende Tid
Fædrenes værdige Sønner.*

Og Blicher skrev et langt Digt, som jeg dog skal skaane jer, mine Slægtninge, for at anføre mere end det første Vers af:

*Ved Christianssand
Der laa vor sidste Orlogsmænd
Af Danmarks stolte Flaade,
Og Jessen hedte han,
Som havde der at raade.*

Paa Frederiksborg Slot hænger et Portræt af ham malet i 1813 af Grøger. Ogsaa paa Tjele hænger et Maleri af ham, og Augusta Haugsted, f. Jessen, har hans Maleri.

Om hans Svigerfader, Konferentsraad John Erichsen, har jeg den mærkelige Oplysning, at han tog sig selv af Dage som 57-aarig; han lod sig køre ud paa Langebro i sin egen Karet, steg ud af Vognen og druknede sig!

Admiralens Søn var min Fars Far, Overførster, Kammerherre Nicolai Jacob Jessen, der ifølge Hauch-Fausbølls Slægtsoversigt blev anset som en meget betydelig Forstmand, som var tilsynsførende med Statens Skove i Jylland med Bolig i Randers. Uden at kunne dokumentere det, mener jeg at turde paastaa, at min Bedstefar i nogle Aar havde faaet anvist Bolig paa Ulstrup, og at min Far netop blev født dér i 1842. Nicolai J. Jessen var første Gang gift med Baronesse Selma Dirckinck v. Holmfeld, i hvilket Ægteskab der fødtes 6 Børn. 3 Aar efter hendes Død giftede min Bedstefar sig med sin Kusine, tidligere nævnte Caroline Jessen, 1804—1882. Efter min Bedstefars Død i 1866 flyttede hans Enke og den ugifte Datter af første Ægteskab, Selma, til København og havde i Rosenvænget indtil Bedstemors

Kammerherreinde Selma Jessen
f. Baronesse Dirckinck-Holmfeld — 1806-1845

Død et Hjem, der var præget af Kultur, Kunst og Viden, og hvor mange af Datidens mest fremragende Familier indenfor Københavns Kunstner- og Forfatterverden færdedes. Hjemmet var udstyret med Bohave og Malerier af allerædlest Type, af hvilke flere Dele endnu kan ses paa Tjele, hos Augusta Haugsted og andre Steder.

Min Bedstefar havde en Broder, Tycho Jessen, f. 1799, død som Oberst i 1849. Han udmærkede sig i 1848 i Slaget ved Nybøl under Benævnelsen »Batteriet Jessen«.

Baronesse Selma Dirckinck-Holmfeld havde i Ægteskab med min Bedstefar Børnene:

1. Edwin, dr. phil. 1833—1921, ugift.

Han var en stor Original, blev i adskillige Aar kaldt »Danmarks lærdeste Mand«, hvad han dog aldrig tillagde nogen Betydning, og der kom heller aldrig noget positivt ud af hans Lærdom, hvad man tillagde hans Ensomheds-trang og hans Særhed; han færdedes i sin høje Alderdom i Københavns Gader som Billedet paa en Mand, »der efter et Livs anstrengt Arbejde ikke skælver for det ubekendte, Billedet paa den sejrriige Filosof, en Diogenes i Aandens Purpur«. Saadan skrev »en Elev« om ham efter hans Død; Artiklen var ledsaget af en morsom Tegning. Onkel Edwin var i mange Aar Lærer ved Blaagaards Seminarium, og en Elev derfra, senere Redaktør af Politiken Henrik Cavling, har skrevet om ham: »Ingen af Seminariets Lærere var dog elsket som Dr. E. Jessen, den bekendte Sprogforsker, der underviste i Dansk og Litteratur. Han var af Ydre en Skikkelse, man straks bemærkede, af Vækst lille, iført en gammel, rummelig Overfrakke, paa Fødderne et Par svære Støvler og paa Hovedet en fedtet Hat. Naar han kom ind i Klassen og strøg det lange, hvide Haar tilbage over den kloge Pande, befandt Eleverne sig øjeblikkelig under hans Herredømme. Han talte, som han skrev, i korte, lethenkastede Sætninger, hvori der idelig glimtede et Guldkorn. Han var i sin Lærergerning klar, stejl og bidende; af menneskelige Grunde maatte man ogsaa nære Ærbødighed for denne Mand, der ikke søgte Embede, men foretrak Uafhængigheden som Timelærer. Hans Timer var de eneste, jeg regelmæssigt fulgte paa Blaagaard; hver eneste af dem var en Fest.« Hans Doktordisputats i 1862 hed »Undersøgelser til nordisk Oldhistorie«. Han har skrevet en dansk Sproglære og dansk Grammatik samt Oversigt over religiøse Illusioners Historie.

Jeg overværede hans Begravelse paa Assistens Kirkegaard, hvor en tidligere Elev tog Ordet og fremhævede, at

Dr. phil. Edwin Jessen
1833-1921

Onkel Edwin som faa andre havde praktiseret den socialistiske Tankegang, idet han gav til alle, der manglede, indtil han intet havde selv og levede i ufattelig Fattigdom i Møllegade paa Nørrebro i København.

2. Constant, Kommandør, 1834—1919, havde en smuk Karrière som Søofficer. Han var gift med sin Kusine, Annette Lüttichau fra Tjele. Ægteskabet var barnløst.
3. Malvina Jessen, 1835—1927, gift med Fætteren, Kammerherre Lüttichau, Tjele; er omtalt iblandt Lüttichau'erne.
4. Selma, 1836—1906, ugift. Levede i København. Hun var meget tunghør og havde paa Grund af en Muskelammelse nogle forunderlige Trækninger i Ansigtet, som vi Børn var hjerteløse nok til at more os over i Smug. Hvor skulde vi skamme os, men den Slags hævner sig altid!
5. Otto, 1842—1896, giftede sig som aldeles nybagt medicinsk Kandidat med Anna Krebs, 1852—1882. Hun var Datter af Professor Peter Krebs; det var ham, der oprettede »Krebses Skole« i København.

Straks efter Brylluppet drog de til Grønland, hvor han blev Læge i Julianchaab og var der i 5 Aar, og fra den Tid har jeg en Brevsamling paa op imod 100 Breve, som min Far og Mor har skrevet deroppe fra til min Bedstemor i København og til Tjele. I 1877 kom de hjem til Danmark igen med 3 smaa Piger, og da var det, min Mor og Børnene kom til Tjele, hvor jeg blev født. I 1878 fik min Far Distriktslægeembede i Brædstrup, og der døde lille Selma, vistnok 4 Aar gammel. Akkurat fyldt 30 Aar døde min Mor, og 3 Aar efter giftede min Far sig igen med en ung Pige, der var Lærerinde paa en Gaard i Nærheden, Hulda, f. Bjerregaard, 1861—1935. Kun i 11 Aar levede min Far derefter, og Enken havde vanskelige Kaar at kæmpe med, hv

hun dog paa den dygtigste Maade overvandt. I ca. de sidste 30 Aar af sit Liv boede hun i Sorø, hvor hun erhvervede sig en stor Kreds af Venner og taknemmelige, da hun f. Eks. under den »Spanske Syge« i 1918 paa iøjnefaldende Maade ofrede sig for de syge uden Tanke for Smitten.

6. Ida, 1844—1924, var gift med Sognepræst i Vamdrup J. V. Johnsen. Tante Ida var et meget livligt Menneske og var litterært interesseret. Hun har skrevet en Bog under Titlen »Mellem to Tidsaldre«, hvor hun skildrer Familielivet i Randers i Bedstefars Dage og fortæller om, hvordan hun imod Tidens Skik uddannede sig som Diakonisse og kom i Forbindelse med mange af sin Tids kendte Læger.

Otto Jessen, min Far, efterlod sig 7 Børn, hvoraf de to er døde, nemlig Causa og Gartner Carl Vilhelm Jessen.

1. Caroline (Causa), født paa Grønland 1873, død 1930.

Hun var Lærerinde ved Frøken Engelhardts Skole, nu Rysensteens Gymnasium i København, et meget begavet og indholdsrigt Menneske, men splittet og urolig. Ugift, som hun var, rejste hun i sine sidste Aar rundt hos os Søstre paa lange Besøg, hvor hun var en elsket Moster til sine mange Søsterbørn. Ogsaa hun forsøgte sig litterært, uden at det dog fik nogen væsentlig Betydning, men hun havde naturlige Evner som Taler, og jeg vil anføre en Tale, hun holdt ved Guldbrylluppet paa Tjele i 1910; her er den i sin Helhed:

I femten Hundrede og Trediverne paa Grevefejdens Tid
da hersked der i Jylland en haard og voldsom Strid,
da gik der over Landet en stridig Uvejrsaand,
og Ild og Sværd og Mord og Brand gik voldsomt Haand

Causa (Caroline) Jessen
1873-1930

da skulde ses, om Pavedom og gamle Tiders Sind
i Danmark skulde herske væk, eller ny Tid rykke ind;
da stunded ogsaa her til Borg en Skrækkens Uro til,
og pludselig en skønne Dag stod Tjele-Gaard i Ild.
Dog frem af Asken rejste sig det nye Tjele op
omkranst af Sø, af Engedal, af Skoves Træers Top;
hvor før Margrethe sad med Folmer Rud paa hendes Høj,
og listed sig til stille Stund, thi Tid med Fred var sløj,
der saas nu stolten Ridderskar' med Høg og Hund til
Hest,
og over Heden bar det hen, som Hvermand kunde bedst

Om Aftenen, naar Paukers Klang indbød til Dans og Fest,
da samledes i Riddersal saa mangen fornem Gæst.

Paa Tjele var det Gyldenleu, Marie Grubbe saa,
og her de Slægter samledes de Skram'er, Dyr'er, Daae.
Og mens Aartier ustandseligt i Tidens Bæk randt hen,
saa mangen Skikkelse, mangt et Navn, bevart af Digters
Pen.

End gaar der fjerne Frasagn om Lewetzows vilde Ry,
der stedet blev til Hvile i Grav fra vælske By,
og Gamlinger fortæller, at naar alt er blevet tyst,
saa farer han paa Ganger rundt, indtil det bliver lyst.
Men saa kom Lüttichau'er herop fra Sachsenland,
og saa blev det hele lagt rent anderledes an.

Thi her paa Tjele voksed op en lys og talrig Slægt,
der paa Livets sunde Sider lagde stor og kraftig Vægt.
Hun, Ida, blev en Tantemor for store og for smaa,
og Selma gik til Engeland for Gerning der at faa.
Annette blev en Sømandsviv med Tanke for enhver,
der sled og stred og mangled her og mangled ogsaa der,
og »G« kom allerlængst helt til den nye Verdensdel
og vilde helst til alle gi' den ganske Verden hel.
Ulysses' milde Væsen vi mindes vemodsfuldt,
mens til Lis og hendes Dreng vi nikker trøstefuldt.

Men I to, I elskede Guldbrudepar,
som her paa det gamle Sted
det altid samlende Midtpunkt var
for gamle og unge Led,
som først for jer egen Børneskare
gjorde Tjele det Sted paa Jord,
hvor allerhelst og gernest de vare,
om de drog mod Syd eller Nord,
og som nu ser Alderdom kranset skønt
af Børnebørns glade Hær,
der ikke finder noget saa kønt

som paa Tjele at være jer nær.
I skal fra os alle i Slægten tage
en inderlig Tak, fordi I var
igennem de tunge, de glade Dage
den Havn, hvortil alting os bar,
fordi I altid viste os andre,
trofast og kærligt Haand i Haand,
det gælder om her i Livet at vandre
vindende bindende Kærligheds Baand.
Imens I kaster sølvgylden Glans
over Tjele til alle Sider,
bindes jer Taknemmeligheds Krans
op gennem kommende Tider.

Disse Artikler begyndte med et Spørgsmaal: Hvor mødes vi? Jeg mener at have besvaret det med, at vor første fælles Tilknytning er de to Søstre Selma og Ida Dirckinck-Holmfeld, af hvilke Ida var nuværende Christians Oldemor, mens Selma var min Bedstemor.

ET FORSØG PAA EN FORTEGNELSE OVER
BILLEDERNE PAA TJELE
VEDRØRENDE LÜTTICHAUER OG JESSENER

Af mandlige Dirckinck Holmfeld'er findes ingen Portrætter paa Tjele.

I Spisestuen i Inspektørboligen hænger det ældste og vanskeligst tilgængelige: et meget mørkt Maleri af en drabelig Rytter i mægtigt Harnisk. Han hedder Bernhard von Lüttichau, men hans Aarstal m. m. kender jeg ikke.

I Hovedbygningen hænger paa Gangen fra Havestuen til Mellemstuen et Maleri af en lille Dreng i rød Frakke. Han hedder Christian Ditlev Thøger Lüttichau (1774—1830).

Lige overfor ham paa samme Gang hænger Konferensraad, Kammerherre Hans Helmuth v. Lüttichau, der levede fra 1740—1801. Han er iført en straalende Uniform, høj-rød med meget flotte, hvide Possementmagerarbejder paa tværs over Frakken (de respektløse unge kalder ham Manden i Pyjamas'en!). Han var gift med Julie v. Brockdorff. Hans Grav ligger yderst til højre paa Gravstedet ved Tjele Kirke. Gravstenen forestiller en Søjle med en Vase ovenpaa.

Paa Sydvæggen i Salen hænger Malerier af Kommandør Frederik v. Bülow og hans Hustru Christine Frederikke, født Brüggemann (maaske Brüggemann); deres Datter, Vibeke v. Bülow, var gift med Christian Ditlev Lüttichau, der ejede Tjele fra 1801 til sin Død 1809. Efter hans Død giftede Vibeke, født Bülow, sig samme Aar med sin afdøde Mands

Broder, Schack v. Lüttichau til Store Grundet, der først havde været gift med Elise Lunding; og i det Ægteskab fødtes Sønerne Hans Helmuth, 1794—1869, og Mathias, 1795—1870.

Af den ældste af disse Brødre hænger der et Maleri paa Nordvæggen i Dagligstuen i Inspektørboligen. Han var Kammerherre og Overpræsident i København fra 1857—1864.

Af Broderen Mathias, der var Kammerherre og General-løjtnant, findes der ogsaa et Maleri, men det ejes af Vejle Købstad.

Christian Ditlev Lüttichau og Vibeke Bülow havde Sønnen Hans Helmuth, 1804—1857. Han blev i 1829 gift med Idalia Dirckinck, Friherreinde af Holmfeld, der levede fra 1808—1899. Deres Portrætter hænger i den store Spisestue i Hovedbygningen, hun som Oliemaleri paa Nordvæggen, han i Pastel paa Østvæggen.

I den store Spisestue paa Sydvæggen hænger en Pastel af Rigsgravinde Helene Cathrine Betty v. Lüttichau, Datter af Chr. Fr. Tønne v. Lüttichau til Stougaard, Engelholm, Aakjær og Dybvad samt flere tyske Godser. Betty Lüttichau blev født paa Aakjær 1790, døde i Holsten 1841. Ugift.

Paa Østvæggen hænger Kammerherre Christian Ditlev v. Lüttichau og Hustru Malvina, født Jessen, malet af Hans Christian Jensen, der var en kendt Portrætmaler i sidste Halvdel af det 19. Aarhundrede. Han havde mistet det ene Ben i 1864-Krigen.

Deres Søn, Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau, og Hustru Fanny, født Basse Fønss, hænger paa Vestvæggen i samme Stue, malet af Carl Thomsen, mens »den røde Mand«, Overkrigskommissær Frederik Christian Jessen, 1761—1820, hænger paa Nordvæggen, vistnok malet af Grøger ca. 1810, og hans Broder, Contreadmiral Carl W.

helm Jessen, 1764—1823, hænger lige overfor paa Syd-væggen. Dette Billede er malet af Grøger, en holstensk Kunstmaler. Oldefars Billede er malet i 1813.

I Salen hænger paa Nordvæggen to meget smukke Malerier i ovale Rammer forestillende to Søskende; Pigen hedder bl. a. Navne Wilhelmine Müller og blev gift med »den røde Mand«. Broderens Navn kender jeg ikke. I min Barndom mente vi altid, at disse to Billeder var malet af Jens Juel, men efter nu at have gransket ganske overordentlig flittigt efter en Bekræftelse paa denne Paastand, har jeg maattet opgive. Signatur og Aarstal er temmelig sikkert pietetsløst blevet skaaret bort i sin Tid, da Billederne blev skaaret ovalt til.

Imellem disse to Ovaler hænger »Pigen, der danser«, et ganske henrivende Maleri i Legemsstørrelse af en lille Pige i stramtsiddende hvid Atlaskes-Kjole, hvide Strømper og lycserøde Silkesko. Hun løfter begge Arme, idet hun spiller paa en Tamburin som Akkompagnement til sin Dans. Det er malet af Grøger i 1812 og forestiller Caroline Jessen, 1804—1882, Datter af »den røde Mand« og Wilhelmine Müller. Uagtet Slægtskabet (de var kødelige Fætter og Kusine) blev hun gift med min Bedstefar, Overførster, Kammerherre Jessen, da hans første Kone, Selma Dirckinck Holmfeld, var død.

Paa Vestvæggen hænger et meget smukt Ungdomsbillede af Annette Lüttichau, gift med Fætteren, Kommandør Constant Jessen. Det er malet af Otto Bache i 1860.

Min Faders Farbror var Tycho Jessen, kendt fra Slaget ved Nybøl i 1848, hvor han under Navnet »Batteriet Jessen« ved en tapper og vel udtænkt Manøvre lagde sit Mod for Dagen. Af ham hænger der et Stik i Mellestuen i Hovedbygningen. Død 1857.

*Kammerherreinde Caroline Jessen
f. Jessen — 1804-1882*

I Vibekes Kabinet i Inspektørboligen hænger der et herligt, stort Maleri af Fanny Manon v. Lüttichau, malet af Ellen Hofman-Bang; det er saa straalende gult og solbeskinnet. Desuden et Selvportræt af en Busch. Bag paa det staar, at han var Inspektør ved Malerisamlingen i Braunschweig. Og saa staar der: »tilhørende Enkefru W. Jessen«, og denne Enkefrue var Enke efter »den røde Mand«, altsaa var hun den unge Pige i den ovale Ramme i Salen; hun var født Müller, var Mor til den dansende Pige og henlevede sin Alderdom i Randers hos Svigersønnen, min Bedstefar, Overførster Jessen, og sin Datter. Enkefru Jessen, født Müller

ler, er omtalt i en Brevveksling imellem Datteren, Kammerherreinde Caroline Jessen, Randers, senere Rosenvænget — min Bedstemor — og Forfatteren A. de St. Aubain, (der skrev under Pseudonymet Carl Bernhard).

Saa er der tilbage at nævne Malerierne af den unge Generation, Vibeke og hendes fire Døtre, malet af H. C. Bärenholdt.

SLÆGTS FORTEGNELSE

SLÆGTEN

DIRCKINCK VON HOLMFELD

Baron Heinrich Wilhelm Dirckinck von Holmfeld, 1724—1811, havde Sønnen Arnold Christian Leopold Dirckinck-Holmfeld, 1764—1828, hollandsk Flaadekaptajn.

Børn af Baron A. Chr. L. Dirckinck-Holmfeld:

1. Kommandør, Kammerherre Edwin Dirckinck-Holmfeld, 1802—1896, gift med Louise v. Lowzow, 1820—1882, Norge.
2. Baronesse Selma Dirckinck-Holmfeld, 1806—1845, gift med Overførster, Kammerherre Nicolai Jacob Jessen, 1797—1866.
3. (Idalia) Ida Baronesse Dirckinck-Holmfeld, 1808—1899, gift med Kammerherre Hans Helmuth von Lüttichau, Tjele, 1804—1857.

Søn af Baron, Kommandør Edwin Dirckinck von Holmfeld og Louise Lowzow:

Kontorchef Edwin Dirckinck von Holmfeld, 1854—1936, gift med Hildur v. Lowzow, 1865—1947, Norge.

Børn af Baron, Kontorchef Edwin Dirckinck v. Holmfeld:

1. Lektor mag. art. Edwin Dirckinck von Holmfeld, født 1889, gift med Rosa Nielsen, f. 1910, ingen Børn.
2. Toldingeniør cand. polyt. Frederik Dirckinck von Holmfeld, f. 1892, gift med Inger Augusta Rathgen von Holstein, f. 1894.

3. Baronesse Anna Laura Louise Dirckinck von Holmfeld, f. 1894, gift med Civilingeniør Svend C. von Holstein, f. 1889, Slagelse, Broder til Frederiks Kone.
4. Antikvarboghandler Harald Dirckinck von Holmfeld, f. 1899, København, gift med Grethe Kragh Petersen, f. 1897.
5. Baronesse Hildur Dirckinck von Holmfeld, f. 1902. Laboratorieleder i København, Stiftsdame i Vallø.

Børn af Toldingeniør Baron Frederik Dirckinck von Holmfeld og Inger von Holstein:

1. Baronesse Lise, f. 1924, gift med Kontorchef Mogens Holm.
2. Baron Preben Frederik Dirckinck von Holmfeld, f. 1927, Sekretær, gift med Annelise Steen, 1924—1954.

Børn af Civilingeniør Svend von Holstein og Anna Dirckinck von Holmfeld:

1. Civilingeniør Christian Frederik von Holstein, f. 1916, Viborg, gift med Aagot Vibeke Larsen, f. 1916.
2. Ingeniør Knud H. von Holstein, f. 1918, Paris, gift med Tove Ramsing, f. 1918.
3. Grete Anna von Holstein, f. 1926, Sygeplejerske.

Børn af Antikvarboghandler, Baron Harald Dirckinck von Holmfeld og Grethe Kragh Petersen:

1. John Dirckinck von Holmfeld, Amerika, f. 1930.
2. Gregers Dirckinck von Holmfeld, f. 1932, København, gift med Mona Clemmensen, f. 1930.
3. Agnete Kragh Dirckinck von Holmfeld, f. 1941, indskrevet i Vallø.

Børn af Kontorchef Mogens Holm og Lise Dirckinck von Holmfeld:

1. Claus, f. 1945.
2. Poul Emanuel, f. 1947.
3. Torben, f. 1949.

Søn af Sekretær Preben Dirckinck von Holmfeld og Annelise Steen:

Mogens Michael, f. 1953.

Børn af Civilingeniør Christian von Holstein og Aagot Larsen:

1. Niels Christian, f. 1941.
2. Ulla, f. 1943.
3. Svend Caspar, f. 1954.

Børn af Ingeniør Knud von Holstein og Tove Ramsing:

1. Henrik, f. 1947.
2. Esben, f. 1951.

Der er Slægtskab imellem de to Damer von Lowzow fra Norge, der var gift med Far og Søn Edwin Dirckinck von Holmfeld.

SLÆGTEN VON LÜTTICHAU

Kammerherre, Stambusbesidder Hans Helmuth von Lüttichaus Børn med Baronesse Idalia (Ida) Dirckinck von Holmfeld:

1. Ida Anne Vilhelmine, 1830—1917, gift med Hofjægermester Th. E. Neergaard, Viskum, 1823—1865.
2. Kammerherre Christian Ditlev Lüttichau, Tjele, 1832—1915, gift med Margrethe Theresia Petrine Malvina Jessen, 1835—1927.
3. Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau, Viskum, 1834—1889, ugift.
4. Christiane Hansine Gottholdine, 1835—1922, gift med Pastor Trandberg.
5. Selma Louise, 1838—1927, London, ugift.
6. Annette Elise Susanne, 1842—1911, gift med Kommandør Constant Jessen, 1834—1919.
7. Hofjægermester Ulysses Constant Arnold Lüttichau, 1847—1906, gift med Ellen Christine Elisabeth Ibsen, 1861—1948.

*Datter af Hofjægermesterinde Ida Neergaard,
f. Lüttichau:*

Ida Malvina Theodora Emilie (Emili) Neergaard, født 1863, død 1941, gift med Pastor Henning Gøtzsche, 1862—1940.

*Børn af Kammerherre Christian Ditlev von Lüttichau
og Malvina Jessen:*

1. Kammerherre Hans Helmuth von Lüttichau, 1868—1921, Tjele, gift med Fanny Basse Fønss, Hindsgavl, 1870—1921.
2. Cand. mag. Christian Ditlev Lüttichau, 1870—1951, ugift.
3. Cand. phil. Carl Wilhelm Lüttichau, f. 1871, ugift.
4. Ida Malvina Margrethe Eleonora (Elli) Lüttichau, 1872—1916, ugift, overordentlig Stiftsdame i Vallø.
5. Selma Anna Sophie Elisabeth Lüttichau, 1874—1953, gift med Baron Flemming Lerche, 1872—1911, Rohden.

*Børn af Hofjægermester Ulysses Lüttichau
og Elisabeth Ibsen:*

1. Kiropraktor Max Bernhard von Lüttichau, f. 1892, gift med Inger Eskou Jensen.
2. Kai Siegfried Lüttichau, 1893—1921, Assistent paa Westenholz' Plantage paa Malakka, ugift.
3. Kaptajn i Ø. K. Preben Mogens Lüttichau, f. 1895, Bangkok, ugift.
4. Arkitekt Curt Ulysses Lüttichau, f. 1897, gift med Rosa Flora (Nena) Henningsen, f. 1900.

Søn af Pastor Henning Gøtzsche og Emili Neergaard:

Skovrider, Plantageejer Poul Emil Gøtzsche, f. 1894, gift med Ellen Kornerup-Bang.

*Børn af Kammerherre Hans Helmuth Lüttichau
og Fanny Basse Fønss:*

1. Kammerherre Christian Ditlev Lüttichau, f. 1895, Tjele, gift med Vibeke Schack von Brockdorff, 1900—1954.
2. Oberstløjtnant Hans Helmuth Lüttichau, f. 1897, gift med Marie Thalia Iuel, Hverringe, 1900—1942.

3. Hofjægermester Folmer Lüttichau, f. 1898, Rohden, gift med Ingeborg Marie Saima Carl, Møllerup, f. 1915.
4. Fanny Manon Malvina Lüttichau, f. 1900, ugift. Leder af Socialhjælpen ved Københavns Kommunes Hospitaler, Stiftsdame i Vallø.
5. Sophie Elisabeth Ellen Margrethe Lüttichau, f. 1910, gift med Sous-lieutenant Michel Cotrelle, f. 1912, Toul, Frankrig.

Børn af Kiropraktor Max Lüttichau og Inger Eskou Jensen:

1. Bernhard Thomas Lüttichau
 2. Annette Elisabeth Lüttichau
- Tvillinger, f. 1948.

Børn af Arkitekt Curt Lüttichau og Rosa Flora (Nena) Henningsen:

1. Flemming Andreas Lüttichau, stud. jur., f. 1927.
2. Lillian Alice Frances, f. 1931, gift med cand. polit. Baron Oluf Henrik Rosenkrantz.

Børn af Skovrider Poul Emil Gøtzsche og Ellen Kornerup-Bang:

1. Henning Gøtzsche, f. 1937.
2. Johannes, f. 1940, død samme Aar.

Børn af Kammerherre Christian Ditlev von Lüttichau og Vibeke Brockdorff:

1. Fanny Adelheid, f. 1922, gift med Læge Eric Thing, f. 1917, København.
2. Husholdningslærerinde Gudrun Vibeke Lüttichau, født 1923.
3. Forpagter Hans Helmuth Lüttichau, Flarup, f. 1925.
4. Ellinor, f. 1925, gift med Baron Henrik Schaffalitzky de Muckadell, f. 1923, Skotland.

5. Ellen, f. 1928, gift med Skovrider Carl Frederik Ingvorsen, f. 1922, Næstved.

Børn af Oberstløjtnant Hans Helmuth von Lüttichau og Marie Luel:

1. Knud, f. 1934, studerende ved Aarhus Universitet.
2. Carl, f. 1935, Landvæsenselev.
3. Rudolf, f. 1937.
4. Marie Fanny Ellen, f. 1942.

Børn af Hofjægermester Folmer von Lüttichau og Ingeborg Carl:

1. Flemming, f. 1935, Gymnasieelev.
2. Karin, f. 1938.
3. Regitze, f. 1940.
4. Merete, f. 1944.

Børn af Læge Eric Thing og Fanny Lüttichau:

1. Vibeke Thing, f. 1948.
2. Anne Dorthe, f. 1951.

Søn af Baron Henrik Schaffalitzky de Muckadell og Ellinor Lüttichau:

Christian Schaffalitzky de Muckadell, f. 1953.

SLÆGTEN JESSEN

1. *Lorentz à Jessen den ældre*, Stadfoged i Flensborg, død 1626.
2. *Tycho à Jessen den ældre*, Klosterpræst i Preetz, 1609—1656.
3. *Richard à Jessen*, Diakon i Schönberg, 1644—1689.
4. *Tycho à Jessen den yngre*, Diakon i Neuenkirchen, 1684—1760.
5. *Nicolai Jacob Jessen*, Etatsraad, Kæmmerer ved Øresunds Toldkammer, levede fra 1718 til 1800.
Han aflagde Brugen af Adelsmærket à, der ikke senere er optaget i Familien.

*Børn af Etatsraad Nicolai Jacob Jessen
og Marie Christine Jacobi:*

1. Juliane Marie Jessen, 1760—1832, ugift.
2. Overkrigskommissær Frederik Jessen, 1761—1820, gift med Frantsine Wilhelmine Müller.
3. Kontreadmiral Carl Wilhelm Jessen, 1764—1823, gift med Anna Margrethe Erichsen.

*Datter af Overkrigskommissær Frederik Jessen og
Frantsine Wilhelmine Müller:*

Caroline Jessen, 1804—1882, blev gift i 1848 med Fæteren Overførster Jessen, Randers, som hans 2. Kone.

Børn af Kontreadmiral C. W. Jessen og Anna M. Erichsen:

1. Overførster, Kammerherre Nicolai Jacob Jessen, 1797—1866, gift med 1) Baronesse Selma Dirckinck von Holmfeld, 1806—1845, 2) med sin Kusine Caroline Jessen, 1804—1882.
2. Oberst Tycho Jessen, 1799—1857, »Batteriet Jessen«.

Børn af Overførster, Kammerherre Jessen og Baronesse Selma Dirckinck Holmfeld:

1. Dr. phil. Edwin Jessen, 1833—1921, ugift.
2. Kommandør Constant Jessen, 1834—1919, gift med Kusinen Annette von Lüttichau, Tjele, 1842—1911, ingen Børn.
3. Malvina Jessen, 1835—1927, gift med Fætteren Kammerherre Christian Ditlev von Lüttichau, Tjele.
4. Selma Jessen, 1839—1906, ugift.
5. Distriktslæge Otto Jessen, 1842—1896, Brædstrup, gift med 1) Anna Krebs, 1852—1882, 2) Hulda Bjerregaard, 1861—1935.
6. Ida Jessen, 1844—1924, gift med Provst Johnsen, Vamdrup.

Børn af Kammerherre Chr. D. Lüttichau og Malvina Jessen:

1. Kammerherre Hans Helmuth von Lüttichau, 1868—1921, Tjele, gift med Fanny Basse Fønss, Hindsgavl, 1871—1921.
2. Cand. mag. Christian Ditlev von Lüttichau, 1870—1951, ugift.
3. Cand. phil. Carl von Lüttichau, f. 1871, ugift.
4. Ellinor Lüttichau, 1872—1916, ugift.
5. Baronesse Anna Sophie, 1874—1953, gift med Baron Flemming Lerche, Rohden, 1872—1911.

Børn af Distriktslæge Otto Jessen og Anna Krebs:

1. Caroline (Causa) Jessen, 1873—1930, f. paa Grønland, ugift.
2. Augusta, f. 1875 paa Grønland, gift med Bibliotekar Ejler Haugsted, f. 1875, Aarhus-København.
3. Malvina (Musse), f. 1878 paa Tjele, Enke efter Kaptajn Ove Stenersen Gad, f. 1869, død 1920, Viborg.
4. Anna, f. 1882 i Brædstrup, Enke efter Proprietær, Kaptajn af Reserven Viggo Rodskier, Hejlsminde, f. , død 1953.

I Ægteskab med Hulda Bjerregaard:

5. Selma, f. 1887 i Brædstrup. Enke efter Postmester Carl Klixbüll, Hammel, f. 1875, (død).
6. Marie, f. 1889 i Brædstrup, gift med Landbrugskandidat Christian Nissen, Hvalsø.
7. Carl Wilhelm Jessen, f. 1890, Gartner ved Københavns Kommune, (død).

Datter af Provst Johnsen og Ida Jessen:

Sophie Magdalene Johnsen, 1881—1942(?), ugift.

Børn af Bibliotekar Haugsted og Augusta Jessen:

1. Gerd, født 1908, gift med Koncertsanger Aksel Schiøtz, f. 1906. †
2. Ragna, f. 1909, gift med Landsretssagfører Jørgen Helweg-Larsen, f. 1905. †
3. Kommandørkaptajn Find Haugsted, f. 1912, gift med Else Margrethe Lauritzen, f. 1914. †
4. Jytte Haugsted, f. 1916, Sygeplejerske ved Central-tuberkulosestationen i København, Student 1934.

Børn af Kaptajn Gad og Malvina Jessen:

1. Elise Gad, f. 1905, Bibliotekar, Viborg, ugift.
2. Birthe, f. 1907, Læge, gift med Overlæge Egir Groth-Petersen, f. 1900, Fakse. †
3. Karen, f. 1909, Lærerinde, gift med Lærer Sven Fejø, f. 1909, København.
4. Kirsten Gad, f. 1910, Børnehaveleder i København, ugift.
5. Ellinor Annette, f. 1913, gift med Boghandler Knut Gislén, f. 1906, Strömstad, Sverige.

Børn af Proprietær Rodskier og Anna Jessen:

1. Rigmor Agnete, f. 1910, gift med Førstestyrmand Vagn Lærkesen, f. 1907, København.
2. Herluf Rodskier, f. 1913, vistnok Styrmand, gift med Sheila?, engelsk Dame.
3. Folmer Henning Rodskier, f. 1917, gift med Elsa Thorell, Sverige.

Børn af Postmester Klixbüll og Selma Jessen:

1. Jørn Jessen Klixbüll, f. 1911, Bankassistent,[†] Aarhus, gift med Lone Leonard, f. 1919.
2. Orla Jessen Klixbüll, f. 1912, Skovfoged, Hammel,[†] gift med Anna Vibeke Vissing Langballe, f. 1916.
3. Erik Jessen Klixbüll, f. 1918. Ansat ved Hedeselskabet, gift med Liss Helene Rykow, f. 1923.
4. Adda Bente, f. 1920, gift med Otto Christen Jørgensen, f. 1920, Skovfoged og Skytte, Sjælland.

Børn af Landbrugskandidat Nissen og Marie Jessen:

1. Nis Dan Nissen, f. 1912, Landmand, gift med Kurator Alma Holmquist, Sverige.
2. Karsten Nissen, f. 1914, Gartner, gift med Karen Bangsgaard.

3. Aase, f. 1916, gift med Snedkermester Niels Christensen, Løgumkloster.
4. Mogens Nissen, f. 1918, Landmand, gift med Irmgard Bahrt, Aabenraa.
5. Tycho Nissen, f. 1921, Gartner, gift med Helga Callesen, Bolderslev.
6. Folmer Nissen, f. 1923, Landbrugskandidat, gift med Eva Jørgensen.
7. Ulf Nissen, f. 1924, Gartner, gift med Henny Jensen.
8. Bjørn Nissen, f. 1926, død 1929. } Tvillinger.
9. Bent Nissen, f. 1926, Landmand, }
gift med Inga Svensson, Lund, Sverige.

Børn af Gartner Carl Wilhelm Jessen:

1. Anna (Annic) Jessen, Skuespillerinde.
2. Carl Wilhelm Jessen.
(Om disse har jeg ikke kunnet skaffe Oplysninger.)

Børn af Koncertsanger Aksel Schiøtz og Gerd Haugsted:

1. Søren, f. 1933, ansat i Ø. K.
2. Birgitte, f. 1935.
3. Michael, f. 1937.
4. Annette, f. 1942. } Tvillinger.
5. Bolette, f. 1942. }

Børn af Landsretssagfører Jørgen Helweg-Larsen og Ragna Haugsted:

1. Kirsten, f. 1932, studerer Medicin.
2. Nina, f. 1935, paa Børnehaveseminarium.
3. John, f. 1936. † 1973
4. Marianne, f. 1949.

Børn af Kommandørkaptajn Find Haugsted og Else Margrethe Lauritzen:

1. Bent, f. 1938, Herlufsholm.

2. Ida, f. 1940.
3. Helga, f. 1943.

Børn af Overlæge Groth-Petersen og Birthe Gad:

1. Anders, f. 1935, studerer Medicin.
2. Klaus, f. 1937, Herlufsholm. } Tvillinger.
3. Niels, f. 1937, Gymnasieelev. }
4. Birgitte, f. 1941.
5. Christian, f. 1945.

Søn af Lærer Sven Fejø og Karen Gad:

Jens, f. 1942.

Børn af Boghandler Knut Gislén og Ellinor Gad:

1. Eva, f. 1937, skolesøgende i Gøteborg.
2. Karin, f. 1942.

Børn af Førstestyrmand V. Lærkesen og Agnete Rodskier:

1. Vibeke, f. 1938.
2. Ellinor, f. 1940.
4. Viggo, f. 1942. } Tvillinger.
3. Anna, f. 1942. }
5. Elisabeth, f. 1953.

Børn af Herluf Rodskier og »Sheila«:

1. Christian, f. 1945.
2. Anthony.

Børn af Folmer Rodskier og Elsa Thorel:

Christian, f. 1950.

Børn af Jørn Klixbüll og Lone Leonard:

1. Carl Otto, f. 1948.
2. Jan Edvard, f. 1953.

Børn af Skovfoged Orla Klixbüll og Vibeke Langballe:

1. Birte, f. 1944.
2. Mogens, f. 1950.

Børn af Erik Klixbüll og Liss Rykow:

1. Ole, f. 1943.
2. Per, f. 1945.
3. Poul, f. 1946.
4. Jess, f. 1947.

Børn af Skovfoged Otto Jørgensen og Bente Klixbüll:

1. Niels Christian, f. 1944.
2. Jette, f. 1948.

Datter af Dan Nissen og Alma Holmquist:

Ulla Elisabeth.

Børn af Karsten Nissen og Karen Bangsgaard:

1. Birthe.
2. Holger.

Børn af Snedkermester Christensen og Aase Nissen:

1. Jytte Merete.
2. Selma Vibeke.

Børn af Tycho Nissen og Helga Callesen:

1. Kurt.
2. Lilli.

Datter af Folmer Nissen og Eva Jørgensen:

Lissa.

Børn af Bent Nissen og Inga Svensson:

1. Marianne.
2. Torkild.
3. Kristian.

ET GENEALOGISK KURIOSUM

Genealogen Hauch-Fausboll har sendt os følgende mærkelige genealogiske Stamtafle:

Danmark er et lille Land, vi kender næsten alle hverandre eller er i hvert Fald Bekendtes Bekendte, og hvis Kilderne til Borgerstandens Historie havde fyldt lige saa rigeligt, som de gør til Adelen, kunde vi saamænd ogsaa alle være kommet i Familie med hverandre. Det vakte for nogle Aar siden en vis Opsigt, da det i Bladene blev berettet, at en fynsk Bondekone nedstammede fra Gorm den Gamle. Det er imidlertid en Skæbne, hun maa dele med talrige andre Skandinaver; af kendte nulevende skal jeg i Flæng nævne fhv. Statsraad Johan Gabriel Beck-Friis, Amtmand Knud Valløe, kgl. Skuespiller Johannes Poulsen, Professor Poul Heegaard, Professor Vilh. Østergaard og Forfatteren Harry Søiberg. Som et Kuriosum tilføjes nedenfor en Oversigtstavle, der viser, hvorledes Prinsesse Dagmar og Prinsessens tilkommende Mand, Kammerjunker Jørgen Castenskiold, begge stammer fra Gorm den Gamle, og selv om vi skal 21 Led tilbage i Tiden, har deres Forfædre dog engang gaaet som Brødre i det samme Hjem.

- Kong Gorm den Gamle.
 Kong Harald Blaatand, d. ca. 986.
 Kong Svend Tveskæg, d. 1014.
 Estrid, Kong Svends Datter,
 og Ulf Jarl.
 Kong Svend Estridsen, d. 1076.
 Kong Erik Ejegod, d. 1103.
 Hertug Knud Lavard, d. 1131.
 Kong Valdemar den Store, d. 1182.
 Kong Valdemar Sejr, d. 1241.
- Kong Christoffer I, d. 1259.
 Kong Erik Glipping, d. 1286.
 Prinsesse Regitze
 Sophie og Grev Gert den Store
 af Holsten.
 »Jern-Henrik«, Greve af Holsten,
 d. 1385.
 Grev Geert VI af Holsten,
 Hertug af Slesvig.
 Hertuginde Helvig og Didrik den
 Lykkelige, Greve af Oldenburg
 og Delmenhorst.
 Kong Christian I.
 Kong Frederik I.
 Kong Christian III.
 Kong Frederik II.
 Kong Christian IV.
 Kong Frederik III.
 Kong Christian V.
 Kong Frederik IV.
 Kong Christian VI.
 Kong Frederik V.
 Arveprins Frederik, d. 1805.
 Prinsesse Charlotte af Danmark,
 d. 1864.
 Prinsesse Louise af Hessen-Cassel,
 Chr. IX's Dronning.
 Kong Frederik VIII.
 Prinsesse Dagmar af Danmark.
- Hertug Knud af Lolland, Estland
 og Bleking, d. 1260.
 Hertug Erik af Halland, d. 1304.
 »Domicellus« Barnum til Skars-
 holm, d. ca. 1328.
 Hr. Erik Barnumsen til Skars-
 holm, d. 1369.
 Christine Eriksdatter.
 Inger Torbensdatter (Galen).
 Erik Bille til Solbjerg, 1434—55.
 Karen Bille, levede endnu 1516.
 Lensmand Sivert Grubbe
 til Lystrup, d. 1559.
 Lensmand Palle Grubbe,
 var død 1561.
 Lensmand Holger Rosenkrantz
 den Rige, d. 1649.
 Mette Grubbe, d. 1638—40.
 Helle Rosenkrantz til Gaunø
 og Vemmetofte, d. 1685.
 Etatsraad Herluf Trolle
 til Snedinge, d. 1714.
 Elisabeth Sophie Trolle, d. 1725.
 Helle Trolle Urne, d. 1764.
 Hans Helmuth v. Lüttichau
 til Tjele, d. 1801.
 Schack v. Lüttichau
 til Store Grundet, d. 1819.
 Marie Annette Lüttichau, d. 1830.
 Ida Sofie Vilhelmine Grevenkop-
 Castenskiold, d. 1908.
 Kammerherre, Ritmester
 Anton Castenskiold, f. 1860.
 Kammerjunker
 Jorgen Castenskiold.

INDHOLD

<i>Slægten Dirckinck von Holmfeld</i>	7
<i>Slægten von Lüttichau</i>	10
<i>Slægten Jessen</i>	24
<i>Billederne paa Tjele</i>	40
<i>Slægtsfortegnelse</i>	45
<i>Et genealogisk Kuriosum</i>	60

F. V. DACKHAUSEN, VIBORG.